

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L. 1.750

Letna naročnina L. 3.500

Letna inozemstvo L. 4.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXIV. - Štev. 49 (1231)

Gorica - četrtek, 14. decembra 1972 - Trst

Posamezna številka L. 80

Razlogi današnje nevere

Za današnjo Cerkev je vprašanje nevernosti in odpor do vere osrednji dušnopastirski problem. Dejstvo je, da trenutno stanje v svetu pospešuje nevero. Na eni strani rešujeta znanost in tehnika številna zamotana vprašanja s svojo samozadostnostjo in naravnost čudovitimi uspehi na tavnem območju, z druge strani je pa na svetu velika nestalnost in menjava, sprememba in krivica, neravnovesje in nemir.

V raziskavi in razčlenjevanju moremo spoznati te glavne razloge modernega ateizma:

1. Za modernega človeka sta Bog in vera postala obrobna pojma, ki mu nimata kaj dati, zato zanj nista zanimiva in mu ničesar ne povesta. Izvor tega pojmovanja je treba iskati v samem utripu življenja, ki nima časa za duhovna vprašanja, in ne dovoljuje človeku, da bi se poglobil vase, ampak ga potiska v vrtnec dela, ga polni s sanjavo in v slepilo, ga omamlja z vabo užikov, ko skuša ustvariti prastaro težnjo »raja na zemlji«.

»Današnja civilizacija more večkrat otežiti dostop do Boga... kolikor je preveč zapletena v zemeljske stvarnosti,« pravi zadnji koncil.

2. Za današnjega človeka je Bog sovražnik. Zato ga ne sme biti in nima pravice do bivanja. Največja dobrota za človeka je svoboda. Če bi Bog bil, človek ne bi mogel biti svoboden ustvarjalec in oblikovalec lastne usode. Podrejeni bi se moral volji Boga Stvarnika. Tako ne bi mogel dati svojemu življenju osebnega pečata. Ta druga miselnost poteka iz različnih virov moderne filozofije, ki so jo jasno izpovedali Marx, Nietzsche in Sartre. Vatikanski zbor se o tem takole izraža:

»Moderni ateizem nastopa pogosto tudi v sistematični obliki, ki razen drugih vzrokov pritira človekovo težnjo po avtonomiji tako daleč, da vzbuja težave glede kakršne koli odvisnosti od Boga. Tisti, ki izpovedujejo takšen ateizem, zatrjujejo: svoboda obstoji v tem, da je človek sam sebi cilj, edini oblikovalec in ustvarjalec svoje lastne zgodovine. To pa je, tako menijo, nezdržljivo s priznavanjem Gospoda, začetnika in cilja vseh stvari, ali pa vsaj napravlja takšno trditve za popolnoma odveč. Ta nauk more dobivati oporo tudi v občutju moči, ki ga podeljuje človeku današnji tehnični napredek« (CS 20).

3. Za sodobnega človeka je Bog nekoristen in vera neuspešna. Bog ne rešuje zamotanih vprašanj človeškega življenja in svetovne zgodovine. Ta tretja smer si naveda mit znanosti in naprednosti. Koncil jo omenja takole:

»Tajiti Boga ali vernost ali nič se ne zmeiniti zanj — to za razliko od prejšnjih časov ni več nekaj izjemnega ali kak osamljen primer. Danes namreč takšno ravnanje neredko prikazujejo kot zahtevo znanstvenega napredka« (CS 7).

4. Današnjemu človeku se zdi na svetu preveč zla. Iz tega sklepa, da Boga ni. Če bi Bog v resnici bival, njegova dobrota ne bi smela dopuščati toliko zla na svetu, ker je nesmiselno trpljenje nedolžnih in otrok. Če pa Bog biva, je treba reči, da je prav On odgovoren za zlo na svetu. Bolje je trditi, da Boga ni in da je človek vržen v ta »absurdni« svet.

Ta četrta trditev je prastara. Sicer pa je obstoj zla vedno veljal za najmočnejši ugovor proti božjemu bivanju. Tudi sv. Tomaž postavlja podobno vprašanje v svoji Teološki Summi. Koncil ugotavlja: »Ateizem se neredko porodi iz silovitega protesta zoper zlo na svetu« (CS 19, 2).

ZADRŽANJE DO NEVERNIH

Po raziskavi in študiju razlogov ateizma je potreben drugi korak do razgovora z nevernimi. Svet je danes ideološko tako raznolik, da verni nujno pogosto prihajajo v stik z nevernimi. Razen navadnih vplujadnostnih pogovorov se začnejo tudi verski pogovori. Pogovor z nevernimi je nekaj dobrega na različni ravni: na ravni vsakdanjih odnosov, da smo si med seboj iskreni; na ravni iskanja resnice in na

ravni sodelovanja pri skupnem delu.

Pravi pogovor je le tam, kjer sogovorniki iščejo resnico in poglobljajo svoje spoznanje tako, da drug drugega poslušajo in se medsebojno bogatijo. Tak pogovor je nekaj drugega kakor šolski pouk, kjer je vloga učitelja različna od vloge učenca. Pri resničnem pogovoru sta obe strani enakovredni, saj skušata druga drugo bolje spoznati.

Človek je ustvarjen za resnico, ki jo z dobro voljo in prizadevnostjo more spoznati. Če je na obeh straneh dobra volja in odprtost za resnico, bo pogovor manjšal razdaljo med različnimi pogledi, jih ideojno in človeško bližal.

Cerkev želi, da bi bili odnosi med ljudmi raznih nazorov vedno bolj človeški. Zaupa v moč resnice in sposobnost človeškega duha. Potrebna je pač simpatija in in medsebojno zaupanje, ki modro razumeva tragiko nevernih.

Ateizem je namreč velik greh, v kolikor neverni odklanjajo ne le blago podreditev božji volji, ampak odbijajo samega Boga, ko zanikajo njegovo bivanje. Le Bog more soditi njihovo krivdo. Stanje nevernih je težko in žalostno, ker so ločeni od Vira svojega bitja in Studenca svojega življenja.

Brezboštvo je svobodna izbira in trdna odločenost ne priznati obstoja Boga, zato po svoje neka vera. Neverni veruje, da Boga ni.

Zato je treba nevernim v pogovoru zbuditi zanimanje za Boga in jim predložiti, da človek ni samemu sebi neresljiv problem. Le kakšen smisel naj ima življenje, če je po smrti vse končano?

Ateist se slepi s tem, da pričakuje, kako bo človeštvo po dramatičnih borbah ustvarilo ekonomski, socialni in politični red, v katerem bodo ljudje v resnici svobodni brez vsake oblike suženjstva ali izkoriščanja.

Doba miru in neomejenega napredovanja, ko bo človeštvo končno srečno, je pa utopijski mit in magija obnem. Da je vse to slepiva prevara, nam pove pretekla in sedanja zgodovina. Dobro bo spomniti neverne, da bo za dosego rajskega videnja zemeljskega mesijanizma potrebno žrtvovati še milijone ljudi, za katere življenje ne bi imelo nobenega smisla. Zato pravi II. vatikanski cerkveni zbor:

»Če manjka božji temelj in upanje na večno življenje, je človekovo dostojanstvo kar najhuje ranjeno, kakor danes mnogokrat ugotavljamo. Brez rešitve ostanejo uganke življenja in smrti, krivde in trpljenja, tako da se ljudje neredko pogrežajo v obup« (CS 21, 3).

In dodaja k temu: »Človek je kot sin poklican k samemu notranjemu občestvu z Bogom in k deležnosti pri njegovi lastni sreči« (CS 21, 3).

Neverni mora zato ob pričevanju naše žive in zdrave vere začutiti, da Bog ni daleč od življenja in človeških vprašanj, ampak je z njimi najgloblje povezan, ker daje pomen vsemu življenju in dogajanju. On razvzroča skrivnosti: praznota človeškega življenja mora biti pomirjena z božjo navzočnostjo. Tedaj pride tretji korak: nevernemu pokazati božje obličje.

V zavračanju Boga je neka obojestransost. Kolikor namreč — tako ateisti mislijo — damo Bogu, toliko vzamemo človeku. Zato: kolikor bolj je Bog velik, toliko bolj je človek majhen in beden. Med Bogom in človekom je tolikšna tekmovalnost, da samo »smrt« Boga zagotavlja življenje človeku. »Čim več dá človek Bogu, tem manjši je sam,« pravi Marx. Zato pa, dokler je človek poln sebe, ne more ničesar dati Bogu. Reči mora, da ne biva.

To tragično dvoumje izhaja iz napačnega pojma o Bogu, ki sloni na Heglovi dialektiki Boga-Gospodarja in človeka-sužnja.

Bog pa dejansko hoče, da je človek zrel, dorasel in odgovoren. Bog kaj malo tekmuje s človekom, pač pa ga vabi k deleženju svoje lastne narave in večne sreče, ko ga je posinovil in napravil za dediča. Ali je kje večji in častnejši načrt za človeka?

Še enkrat na Luni

V četrtek 7. decembra ob 6,33 so Amerikanci poslali na Luno vesoljsko ladjo »Apollo 17«. Na njej so trije možje: Cernan, poveljnik poleta, geolog Schmitt in Evans, ki vodi vesoljsko ladjo. Prva dva sta izstopila na lunini površini, slednji pa ima na skrbi kroženje »Apolla 17« okrog Meseca.

S tem poletom je ameriška ustanova za raziskavanje vesolja NASA za to desetletje, če ne morda celo za to stoletje zaključila svoje polete na Luno. Sprva so bili v načrtu še trije poleti, toda podrobna analiza dosedanjih izkrcanj na Luni je pokazala, da novi poleti ne bi bistveno obogatili spoznanj, ki so si jih ameriški znanstveniki pridobili na podlagi že opravljenih raziskovanj lunine površine. Pravijo, da bo samo preiskava 268 kg kamenja, ki sta ga vesoljca ladje »Apollo 16« nabrala pri predzadnjem poletu, zahtevala 20 let intenzivnega študija in analiz.

Zmagal je zato zdravi čut; zakaj le trošiti denar za nove odprave, ki ne bi bistveno obogatile dosedanjega poznanja o Luni in zakaj nadaljevati s poleti, ki so sicer vedno nekaj slikovitega, a obenem zelo težijo ameriški proračun?

SLAVNO OBDOBJE PRISTANKOV NA LUNI

Ameriška astronautika lahko z zadnjim poletom zaključuje v polni uspešnosti eno svojih najbolj bleščečih, junaških in slavnih obdobij. Do tega morda ne bi bilo prišlo brez sovjetskega izziva. Znano je, da so bili Sovjeti tisti, ki so poslali prvi umetni satelit okoli Zemlje, Sovjeti tudi prvi, ki so poslali prvega človeka, Jurija Gagarina, v krožnico okrog Zemlje.

To je spodbudilo ameriško vlado — takrat je bil predsednik ZDA John Kennedy — da se je odločila za obširen in temeljit vesoljski program, ki naj bi se končal s pristankom na Luni. Svetovna javnost je z zanimanjem sledila temu tehnično-znanstvenemu dvoboju med dvema najmočnejšima silama sveta, ki je imel tudi politično ozadje, saj je šlo za vprašanje prestiža. Svet naj bi videl, kateri politični in gospodarski sistem je uspešnejši za izvedbo te vrste podvigo.

Kmalu se je pokazalo, da Sovjetska zveza ni bila kos tekmovanju s Sev. Ameriko. Za take ve-

soljske polete kot je pot na Luno je potrebno imeti izredno močno industrijsko podlago in moderne znanstvene pripomočke, pa tudi denar, da se kaj takega more izvesti.

Tako se je zgodilo, da je Sovjetska zveza umolknila. Vso pobudo so prevzele ZDA in jo obdržale do danes. Seveda je največ pozornosti in navdušenja vzbudil prvi uspešni pristane na Luni, ki so ga ameriški vesoljci izvedli z ladjo »Apollo 11« 26. junija 1969. Tedaj so pristali na »Morju miru« in ugotovili, da so te površine, »morja« imenovane, sestavljene iz velikih skladov bazalta.

»Apollo 12« je pristal na »Oceanu viharjev«. Ta pristane ni prinesel posebnih odkritij. »Apollu 13« sploh ni uspelo priti na Luno. Zaradi eksplozije v vesoljski ladji so se vesoljci komaj rešili.

»Apollo 14« je pristal na področju »Fra Mauro«, kjer so vesoljci prvič našli majna ognjeniška žrela. »Apollo 15« je vesoljce prinesel v bližino Haddleyevih Apeninov. Raziskovanje tega področja je bilo zelo zanimivo, saj je šlo za globok kanjon, katerega izvora še danes niso pojasnili.

Sadovi odprave »Apolla 16« so pač še vedno nepoznani, ker ni NASA do sedaj praktično objavila ničesar konkretnega o delu in odkritjih zadnje vesoljske odprave. Učenjaki prinesene kamenine pridno preučujejo, na objavo rezultatov pa bo treba še čakati.

Tri leta po pokolu

12. decembra so potekla tri leta, kar je sredi Milana silovita eksplozija v Kmečki banki na trgu Fontana ubila 16 ljudi, okrog sto pa jih je bilo ranjenih. Nesmiselni in zločinski atentat je silno vznemiril vso italijansko javnost, ki je upravičeno pričakovala, da bo kmalu prišlo do odkritja tistih, ki so atentat izvedli in še bolj pa tistih, ki so pokol zamislili in naročili.

Prav ob tem pa se je pokazalo, da nekaj v italijanski družbi ni v redu. Ne samo, da po treh letih krivca te tragedije niso odkrili; zgodilo se je še več: prišlo je do novih umorov, skrivnostnih smrti, izginotja dokumentov in odložitve sodne razprave, ki naj bi dokončno razčistila to mračno zadevo.

Danes po treh letih vzbuja začudenje, da so vso preiskavo vodili tako, da so jo

usmerili le proti anarhistom in skrajni levi, skrbno pa pazili, da bi padel sum na skrajno desnico, to je neofasiste. Mar ni značilno, da teče sedaj postopek proti nekaterim vladnim funkcionarjem, ki niso hoteli upoštevati dejstev, katera bi kompromitirala skrajno desnico in so poskrbeli, da so taki dokumenti izginili? Zakaj se je vztrajalo na tem, da je vsega kriv le anarhist Valpreda, ko so bili znaki, da je neka povezava med atentati na vlake in v Milanu s fašistično celico v Padovi?

Nepojasnjena je ostala smrt anarhista Pinellija, ki naj bi bil nekaj dni po atentatu v Milanu med zaslišanjem na milanski kvesturi padel oz. skočil skozi okno in se ubil; nepojasnjena je ostala smrt levičarskega založnika Feltrinellija, ki so ga našli mrtvega ob stebru električnega daljnovođa blizu Milana, ko naj bi bil pripravljal eksploziv, da razstreli daljnovođ; nepojasnen je ostal umor policijskega komisarja Calabresija, ki ga je vsa levica vztrajno dolžila Pinellijeve smrti.

In končno: nejasno je postopanje sodnikov, ki se ne upajo ali ne znajo soočiti z obtoženim Valpredom in proces prelaga od meseca do meseca, od enega mesta na drugo mesto. Ali je pošteno, da je nekdo že tri leta v priporu in mora čakati na proces, ki ga noče in noče biti? In kdo bo Valpredi vrnil zgubljena leta, če bo zaradi pomanjkanja dokazov oproščen — kar se zdi verjetno? Ni mar krivično, osumljenca držati v ječi, pa ne dati možnosti, da pride do razprave o njegovi krivdi?

Ugledni italijanski dnevnik »Corriere della Sera« je v zvezi s tem zapisal: »Smrt nedolžnih na trgu Fontana je v teku let sprožila vrsto tragičnih vprašanj, na katere do danes narod ni prejel odgovora. Nobena oblast pa ne more na dolgo časa računati s podporo državljanov, če ni zmožna vsem državljanom brez izjeme nuditi pravice.«

NA JUGOSLOVANSKI MEJI zmanjšanje osebnega prometa

V preteklem novembru je celotno število prehodov padlo v primerjavi z lanskim obdobjem za 115.000. Po uradnih podatkih mejne policije je v novembru prečkalo mejo 4.678.000 oseb. Od teh je bilo 1.630.000 italijanskih državljanov s potnimi listi, 980.000 tujih državljanov (od teh 806.000 jugoslovanskih državljanov), 1.740.000 Italijanov s prepustnicami in 635.000 Jugoslovancev prav tako s prepustnicami.

Zmanjšanje osebnega prometa, predvsem jugoslovanskih državljanov se pozna predvsem v tržaški trgovini, kjer je prišlo do občutnega padca v poslih. Nasprotno pa se je število italijanskih in predvsem tržaških kupcev v Jugoslaviji zelo povečalo. Zaradi ugodne menjave dinarja — v preteklih dneh je bilo mogoče dobiti v Trstu dinarje po 31 do 32 lir novi dinar — je cena mesa, bencina in drugih potrošniških dobrin postala še bolj privlačna. Banke so ohranile višji tečaj, deloma tudi zaradi

sporazuma, ki so ga sklenile na pobudo trgovinske zbornice, da bi privabili več jugoslovanskih kupcev. Vendar je tečaj dinarja dejansko padel na najnižjo stopnjo v tem letu: 32 do 32,20.

Kljub tem pobudam pa kažejo jugoslovanski državljani v zadnjem času večje zanimanje za Avstrijo. Tako poročajo, da imajo avstrijske banke na voljo velike zaloge dinarjev in da se je obisk jugoslovanskih kupcev zelo povečal. Avstrijske banke, ki so nekoč kupovale dinarje, jih zdaj prodajajo. Njihove ponudbe so se že pojavile na italijanskem valutnem trgu. O številnem obisku jugoslovanskih gostov v Avstriji poročajo prav v teh dneh, ko so napravili obračun ob jugoslovanskem državnem prazniku. To pa je seveda zaskrbujoče za Trst in za ostale kraje ob meji z Jugoslavijo, za katere obstaja nevarnost izgube precej ugodnih trgovskih poslov.

Satanova prisotnost v svetu

Malokateri govor sv. očeta je zadnje čase v javnosti tako močno odjeknil kakor tisti, ki ga je imel 15. novembra ob splošni avdienci v Rimu. Govoril je namreč o dejanski prisotnosti in pogubni dejavnosti hudiča v našem času, opirajoč se na besede sv. Pavla in pisatelja Dostojevskega.

Sicer je papež Pavel VI. že nekaj mesecev prej opozoril v enem izmed svojih govorov na pogubni satanov vpliv, ki vzemirja duhove v Cerkvi, a njegov govor je bil tedaj komaj zabeležen. Z govorom 15. novembra pa je bilo drugače. Premnogi so ga navedli in pozorno komentirali.

Takole je sv. oče začel svoje besede o hudiču: »To je sovražnik štev. 1, to je resničen nasprotnik. To temna bitje dejansko živi in s svojo zapleteno zahrbtnostjo ter zvitostjo še vedno deluje; to je tajni sovražnik, ki je kriv premnogo nesreč v zgodovini narodov; to je pokvarjeni uničevalec moralnega ravnotežja v človeku. On je zvit čarovnik, ki se zna splaziti v nas kot angel svetlobe.

Proti temu duhu se mora veren človek vedno boriti. Ne gre pri tem samo za enega hudiča, temveč za celo kopico, ki polnijo ozračje. Pa se pri tem na satana ne misli več, ne govori več o njem. Zakaj tako? Zato, ker se danes ne veruje v to, kar se ne vidi. Zašel bi iz cerkvenega in svetopisemskega nauka, kdor bi trdil, da hudiča ni. Pa so prav evangeliji polni poročil o hudobnih duhovih. Sv. Pavel imenuje satana »boga te zemlje«, a neki angleški pisatelj ga označi za »gospodarja sveta«. Je »ubijalec človeka od začetka, oče laži«, kakor ga je Kristus opredelil. Vpliv satana je važen del krščanskega nauka in prav bi bilo, da se poglavje o njem znova preučijo. Danes skušajo premnogi nauk o hudiču nadomestiti s psihoanalitičnimi in podobnimi študijami ali se celo zatečejo k špiritizmu, obenem pa odpirajo svoje srce pogubnim izkušnjam in ideološkim zmudam, skozi nje pa satan z lahkoto prodira v ljudsko mišljenje. Kristjan — je zaključil sv. oče svoj govor — mora biti močan in čuječ in ker je najboljša obramba pred hudičem varovati se greha, se kristjan vadi v askezi, da bi tako ohromil satanove napade.

Na koncu svojega govora se je sv. oče vprašal: »So znaki, da je hudič navzoč med nami s svojim delovanjem?« In je odgovoril: »Hudič je prisoten povsod tam, kjer se Bog temeljito in na fin način zanika, kjer laž ohlo in nasilno nastopa zoper očitno resnico, kjer hladna in okrutna sebičnost tepta ljubezen, kjer se zavestno in odpadnično napada Kristusovo ime, kjer se odklanja evangeljski duh, v obupu pa gleda zadnje odrešenje...«

HARINGOVE MISLI

Eden prvih, ki je omenil papežev govor o hudiču, je bil znani zahodnonemški teolog redemptorist Bernard Häring, profesor na Alfonski univerzi v Rimu. Veliko je pretrpel s strani nacizma, obenem pa je doživel grozote obleganja Stalingrada in poraz pred njim. »Kadar sem stal kot obtoženec pred nacističnim sodiščem, sem nehotno pomislil na demonske sile, ki delujejo v družbi.«

»In ko me je nekoč na Bavarskem škof

iz Münchna imenoval za škofijskega izgnanjalca (eksorcista) hudobnih duhov, so pogosto prišli k meni na obisk številni kmetje, ki so me prosili, naj zagovorim uroke, ki da so se naselili v hlevu. Pa sem jim povedal, da se jim ni treba bati napada zlega duha zoper njihove hleve, dokler mu ne bodo dali povoda s svojim življenjem. Vrata, ki hudiču omogočajo,

da stopa v nas kot zmagovalci, so mržnja, sovraštvo, krivica, preklinjanje. Na ta način sem dosegel, da so se marsikje med seboj izmirili. To je bil resnični »eksorcizem«. Zato ostaja za kristjana osnovno pravilo beseda sv. Pavla, na katero je opozoril tudi papež Pavel VI.: »Ne daj se premagati od hudega, temveč premagaj hudo z dobrimi!« —ej

V spomin misijonarju Jožetu Gedru

V HONGKONGU

Misijonar Geder se je odpravil v Hongkong in od tam v Evropo, prvič po 23 letih trdega misijonskega leta. Potoval je z jugoslovanskim potnim listom, a mu je bil bolj v napoto kot v korist. V Italijo je priletel v začetku julija 1952, jugoslovansko mejo pa je mogel prestopiti šele v začetku marca naslednjega leta. V Sloveniji se je mudil komaj dva meseca. Nato pa zopet takoj na Daljni vzhod, a to pot samo v Hongkong, pred vrata Kitajske.

Tu so mu predstojniki sprva poverili službo ekonoma v novem Tangkingpojevem zavodu, ki ga je tedaj kot ravnatelj vodil Andrej Majcen. Tako sta nekaj časa obe najvažnejši službi v zavodu, ki je že tedaj štel nad 2.000 učencev, opravljala dva slovenska rojaka.

»Pot v notranjost Kitajske je strogo zaprta. Zato so me poslali v to ogromno betonsko škaflo za — ekonomo. To je zelo nesrečna služba zame! Tako sem si želel nazaj nekam, kjer bi lahko duše pasel, pa sem padel v kremplje suhim številkam!« Ta želja po neposrednem delu za duše se pogostoma ponavlja v njegovih tedanjih pismih.

In res, slovenska »dvojka« ni dolgo skupaj vozila v Tangkingpojevem zavodu. Majcena so odpoklicali nazaj v Vietnam, Gedru pa so dali drugo službo, ki je bolj ustrezala njegovi apostolski gorečnosti, dasiravno je do zadnjega ostal v istem zavodu.

»Tu imam dela čez glavo. Po 28 letih sem spet postal profesor in spovednik za razne slovanske jezike. Tu je vedno veliko beguncev, posebno Poljakov in Rusov. To so zelo verni ljudje in povsod, kamor pridejo, iščejo dušne podpore in tolažbe.«

Z veliko ljubeznijo in poštovanostjo je vsako leto pripravljala na krst več od delkov katehumenov. To je bilo poleg spovedovanja njegovo najljubše opravilo. Spovedoval je ne samo v Tangkingpojevem zavodu, temveč tudi po številnih drugih moških in ženskih redovnih družinah v Hongkongu in okolici, kamor se je redno vsak teden z motorjem vozil tudi 20-30 km daleč. Poleg tega pa še redne konference, predavanja in pridige, bodisi med tednom, bodisi ob nedeljah. Vsako nedeljo je imel vsaj tri govore, od teh dve pridi gi za kitajske kristjane.

»Pri tem imam smolo, kajti tukajšnje narečje je zelo različno od tistega, ki sem ga prej rabil pri mojih kristjanih v shiuchowski škofiji, zato me priprava precej stane.« Potemtakem je bilo to že tretje

kitajsko narečje, ki se ga je moral učiti! Za priletnega človeka to gotovo ni prijetno. Ali Geder se tega ne ustrašil. Držal se je don Boskovega gesla: Daj mi duše, za drugo se ne menim!

Po dobrih desetih letih utrudljivega apostolskega dela v Hongkongu se je Geder drugič vrnil na oddih v domovino. Toda tudi v teh osmih mesecih, od marca do božiča 1964, ni miroval. Imel je veliko misijonskih konferenc, predavanj in pridig. Zdravstveno pa mu to bivanje v Evropi ni dosti koristilo. V Hongkongu je spet nadaljeval s svojim običajnim delom v dušnem pastirstvu. Toda njegove moči so začele počasi pojemati. K temu so pripomogle deloma prehodna ostarelost zaradi prehudih dolgoletnih naporov, deloma pa sladkorna bolezen in poapnenje žil.

ZADNJA LETA

Po nasvetu predstojnikov se je meseca julija 1969 Geder tretjič in zadnjič vrnil v Evropo, v upanju, da bi mu bivanje v domačem zraku utegnulo koristiti. Vsi so vedeli in videli, da za njegovo bolezen ni zdravila, le on je bil trdno prepričan, da bo lahko še nekaj časa stal na prvih okoliših. Zato je po pitnem letu, kljub dobrohotnim nasvetom svojih številnih prijateljev, odletel nazaj v Hongkong in poprijel za delo. Spet je delal z vso ljubeznijo in prizadevnostjo, a njegova delovna zmoglost je vidno pešala. Slednjič je povsem omagal. Toda njegova ljubezen in požrtvovalnost za duše nista nikoli omagali. Ko ni mogel več z delom in besedo, je misijonaril z molitvijo in trpljenjem.

S pokojnim Jožkom Gedrom smo Slovenci izgubili enega svojih pomembnejših misijonarjev. Gotovo nam bo pri Bogu izprosil, da bo dobil primernih naslednikov, ki bodo nadaljevali njegovo delo za sprebranje Kitajske. Morda se bodo prej, kakor pa mislimo, uresničile besede nekega škofa, ki jih je leta 1952 povedal skupini izgnanih misijonarjev, med katerimi je bil tudi Geder: »Bratje, le pogum! Ljub bi Bog je vpregel hudobca, da nam Kitajsko dobro preorje, da bomo potem lahko obilneje in uspešneje sejali.«

Anton Vodč SDB

R A Z N O

Papež o vojni v Vietnamu

O vojni v Vietnamu je papež dejal: »Ali smo res na kraju vojne, ki nam je dala razumeti, da morajo pravičnost, svoboda in ljubezen usmerjati odnose med državami in ljudmi, ne pa razkazovanje moči, iskanje ugleda, slepota sovraštva in nasilja? Pričakujemo veliko novico o premirju in nato o bratski pomiritvi. Skrajni čas je že, da bi do tega prišlo.«

Navzočnost Vatikana na mednarodni konferenci

Mednarodne konference za evropsko varnost v mestu Helsinku na Finskem se je udeležil tudi papežev delegat, ki je poudaril, da mir ni samo odsotnost vojne, da varnost ne more dolgo sloneti na ravnovesju moči in sile, ampak zahteva medsebojno zaupanje. Papežev delegat pri tej konferenci je bil apostolski nuncij na Finskem Slovenec škof dr. Jože Zabkar.

Narodni evharistični kongres na Formozi

Konferenca kitajskih škofov na otoku Formoza (Taiwan) je sklenila pripraviti za začetek leta 1973 vsenarodni evharistični kongres. Glavni namen kongresa naj bi bil molitev za Kitajsko, ki doživlja izredno pomembne dneve v zvezi s svojim vključevanjem v mednarodno življenje.

V oktobru tega leta so škofje prosili duhovnike, naj mašujejo za mir in varnost dežele ter se obenem obrnili na vse vernike, naj molijo rožni venec v čast naših nebeških Materi, kraljici Kitajske. Spodbujali so jih k pogostni udeležbi sv. maše, h gorečnejši molitvi in tudi k postu, da bi se Bog usmilil Kitajske.

BESEDE ŽIVLJENJA

JEZUS KRISTUS

»Sredi med vami pa stoji on, ki ga vi ne poznate« (Jan 1, 26).

Skoraj dvajset stoletij, leto za letom praznujemo božič, praznik Otroka-Boga. In vendar — Ga že poznamo?

Sredi med nami živi Kristus, v svoji Cerkvi in v svojih bratih. Ga poznamo v Cerkvi? Ga ljubimo v bratih?

Ves krščanski svet se bo veselil — pravilno ali potrošniško — v prihajajočih božičnih praznikih. In naša matična Slovenija: bo še vedno prezrla Kristusa? Božič bo še vedno delovni dan?

Vsaj mi — ne prezirajmo Kristusa! In — molimo za tiste, ki ga iščejo, pa tudi za tiste, ki ga sovražijo in omalovažujejo!

I. Z.

Jesenske lučke 1972

III.

V slovenskih časopisih iz Jugoslavije je v teh časih večkrat brati, da sedaj Zveza komunistov odkriva »napake« iz preteklosti, da jih odpravi. Naj zato ne zamerijo, če se tudi »Jesenske lučke« žele pridružiti tej akciji in hočejo odkriti nekaj »napak«, ki so jih slovenski komunisti zagrešili na škodo slovenske manjšine na Koroškem in v Italiji.

Zadnjič sem pokazal, kako si je partija v Sloveniji pridobila »zaslug«, da so slovenski Korošci prišli ob svojega poslanca v koroškem deželnem zboru. Danes bi iz referata istega koroškega levičarskega politika dr. Sienčnika pokazal še eno »napako« slovenskih komunistov v odnosu do koroške slovenske manjšine. Omenjeni dr. Sienčnik namreč piše:

»Naš dosedajni način dela v odboru (Pokrajinski odbor delovnega ljudstva) mnogim ni ugajal, ker tisti, ki so bili izvoljeni in ki naj bi pred narodom nosili odgovornost, so dostikrat bili postavljeni pred izvršena dejstva in so morali samo še potrditi, kar so že drugi sklenili. Zavedali smo se, da tako na dolg rok ne bo šlo dobro. Da naše delo v bodoče postavi mo na trdno in zdravo podlago, sem šel v Ljubljano k predsedniku slovenske vlade Borisu Kraigherju. Povedal sem mu, da iz izkušnje vem, da je delo na manjšinskem področju povezano z velikimi žrtvami in da je zanj treba mnogo idealizma. Kot plačilo za njih žrtve naj imajo odborniki pravico do dejanskega odločanja. Da se to v praksi izvede, sem mu predlagal, naj se na Koroškem strogo loči med legislativo in eksekutivo. (To se pravi med tistimi, ki odločajo in med tistimi, ki odločitve izvršujejo.) Prvo naj bi imeli izključno samo voljeni odborniki, drugo plačani nastavljenici. Poudaril sem še, da v nasprotnem primeru nastavljenici v odborih zaradi boljšega poznavanja materije kmalu dobe diktatorično moč. Ostro me je tovariš predsednik zavrnil, češ da noče, da bi se delalo z idealizmom. Vse naj se dobro plača, je bilo njegovo mnenje...«

V praksi se je potem izvedlo tako, da so plačani uradniki imeli v rokah ne samo eksekutivo, temveč v veliki meri tudi legislativo. Kakor se je pozneje izkazalo, se ta način dela res ni obnesel. Ti funkcionarji-uradniki so delali tako samovoljno, da so polagoma večini odborikov, posebno takim, ki so še kaj samostojno mislili, vzeli veselje do nadaljnjega sodelovanja...« (Zaliv št. 36/37, str. 188, 184). Ker je dr. Sienčnik eden izmed tistih, ki je še kaj samostojno mislil, ga pri naslednjem običnem zboru niso več izvolili v ožji odbor FODL.

Vse to se je dogajalo okrog leta 1950.

Iz pričevanja dr. Sienčnika lahko potegnemo nekaj zaključkov za tedanje čase in za danes.

1. Manjšinsko politiko pri levičarjih ne vodijo izvoljeni zastopniki ljudstva, temveč plačani uradniki, ki dobivajo navodila iz Ljubljane, Beograda, Moskve in bogve od kod še. Zato manjšinska politika takih zastopnikov ljudstva ni v korist manjšine, temveč v korist partije, ki jo zastopajo. Če se interesi partije in narodne manjšine ujemajo, potem so ti ljudje tudi narodnjaki, če se pa interesi ne ujemajo, potem je konec tudi njih manjšinske politike. To se je izpričalo v žarki luči ob znani aferi Kominforma leta 1948 posebno na Tržaškem. Če je danes nekoliko drugače, če tudi komunistični in drugi levičarski po-

slanci nekoliko zagovarjajo slovensko manjšinsko politiko, je to samo, ker se trenutno interesi partije in interesi slovenske manjšine nekoliko ujemajo. Imejmo to pred očmi, kadar presojujemo prizadevanja levičarskih politikov za interese slovenske manjšine.

2. Kadar hoče kdo misliti s svojo glavo, to je drugače, kot so navodila »od zgoraj«, ga partija ob prvi priložnosti odžaga, priča dr. Sienčnik.

3. Pri partiji ni več dela iz idealizma, temveč vse se dobro plača, je že leta 1950 izjavil Boris Kraigher. Tudi to je prav upoštevati pri »narodnem delu« naših levičarjev. Doba idealističnih partijcev je torej že davno mimo. Naj upošteva to tudi pisatelj Alojz Rebula, če ga bo kdaj prišla želja, da bi pisal nadaljevanje svoje povesti Klic v Sredozemlje.

4. Partija noče, da bi se delalo iz idealizma. To nam pojasni, zakaj so morale npr. umreti idrijske Kaplje, ki so živele iz idealizma.

5. Naši levičarji zaradi tega nočejo ali ne morejo razumeti, da je še kdo, ki pri nas zamejnih dela iz idealizma. Vsled tega zmeraj iščejo, kdo finansira delo naših demokratičnih in katoliških skupnosti. Prej so trdili, da nas plačuje CIA, potem da nas podpirajo fašisti oziroma misovci, sedaj širijo glas, da nas finansira Argentina. Škoda, da niso odkrili na Lami in na planetih nobenih živih bitij. Potem bi verjetno slišali, da nas podpirajo »Marsovci«. Fantazija ima velike oči. (r+r)

Skrb za hrvaške izseljence

Ob koncu leta 1972 bo v Nemčiji 73 hrvaških duhovnikov misijonarjev, ki skrbijo za hrvaške izseljence. Slovenskih duhovnikov je sedaj v Nemčiji 16.

Z GORIŠKEGA

Novi odbor PD »Štandrež«

Na prvi redni seji so odborniki, izvoljeni na zadnjem običnem zboru, izvolili iz svoje srede predsednika in si porazdelili ostale funkcije.

Novi odbor je takole sestavljen: predsednik dr. Damijan Paulin, podpredsednik Jožef Pavletič, tajnica Majda Paulin, blagajničarka Milenka Zavadlav, referent za dramatik Božidar Tabaj, referent za zbor Igor Paulin, referent za šport in rekreacijo Karel Nanut, referent za družabnost Viktor Selva in referent za stike z javnostjo Marko Brajnik. Za knjižnico bo skrbela Magda Lupin, gospodarske posle pa bo opravljal Lucijan Kerpan. V odboru sta še Marinka Antonič in Dušan Brajnik.

Po razdelitvi funkcij je sledila občirna debata o kulturnem stanju v vasi. Večina odbornikov je bila mnenja, da bo treba posvečati več pozornosti mladini, kateri naj bi bilo kulturno udejstvovanje dopolnilo k šolski izobrazbi.

Sv. Miklavž, veliki dobrotnik pridnih otrok, se je tudi letos zgledil v župnijski dvorani v Štandrežu in prinesel številne darove za štandreške malčke. Prihod sv. Miklavža so naznanili angelčki, otroci so pa z recitacijami in petjem pripravili primerno vzdušje. Kar dve polni uri dela je imel sv. Miklavž pri svojem obdarovanju. Mnoge je pohvalil, ker ubogajo starše, so pridni v šoli in tudi radi pojejo pri mladinskem zboru. Z nekaterega pa ni bil zadovoljen in če se ne bodo poboljšali, jih v bodoče ne bo več obdaril.

NOVICE IZ SLOVENIJE

Tragedija pri Grgarju

V sredo 6. decembra je prišlo v Grgarskih Ravnah, kraju ob cesti, ki vodi iz Grgarja proti Banjščicam, do presunljive tragedije, ki je zaradi eksplozije dinamita zahtevala 13 mladih življenj, pet pa jih je bilo resno ranjenih.

Banjščice so pasiven kraj in zato je prebivalstvo na tej planoti vedno bolj upadalo. Oblasti se zavedajo, da se da to preprečiti le z zaposlitvijo ljudi v domačem kraju in z modernizacijo prometnih zvez.

Tako so nedavno odprli v Kalu nad Kanalom nov obrat mirense tovarne čevljev, ki zaenkrat zaposluje 80 žensk. Če bi bile ceste lepše, bi na Banjško planoto zavil tudi marsikateri nedeljski izletnik.

Prav zato je bila sklenjena modernizacija ceste iz Grgarja pod Sv. goro v Banjščico in dalje proti Kalu. Obnova ceste naj bi se izvedla do konca prihodnjega leta. Pri tem delu je pomagalo tudi vojaštvo. Vojski so začasno stanovali v nekdanji šoli v Grgarskih Ravnah. V šoli je prebivala v zgornjih prostorih družina Hvala, v spodnjih pa so se namestili vojski, obenem pa so hranili v njih razstrelivo za širjenje ceste.

Do eksplozije je prišlo okrog 6. ure zve-

čer. Posebna komisija je ugotovila, da je nesreči botrovala površnost. Eksploziv bi ne smel biti nameščen v odprtem prostoru, ampak v posebnem skladišču, kot to zahtevajo predpisi. Prav zaradi neizpolnjevanja teh predpisov je preiskovalni sodnik že odredil pripor za štiri osebe, med njimi za delovodjo in za varnostnega inženirja, ki je odgovoren za varnost pri delu v novogoriškem občinskem podjetju.

Eksplozija je poslopje bivše osnovne šole v Ravnah skoro popolnoma porušila. Od ranjenih je najbolj prizadeta Valerija Hvala, ki so ji morali odrezati kar obe nogi. Od 13 ubitih vojakov, ki so služili vojaški rok, so bili štirje Slovenci, drugi pa iz ostalih jugoslovanskih republik: iz Kosova, Makedonije, Črne gore, Hrvaške in Srbije.

Zalostna vest je po vsej Primorski, zlasti v obmejnih krajih, boleče odjeknila. Ljudje sočustvujejo z mladimi vojski, ki so dali življenja, ko so pomagali prebivalstvu Banjške planote, da bi to živelo bolje in mu ne bi bilo treba več iskati kruha daleč proč od doma. Izvršni svet SR Slovenije je že namenil 15 milijonov starih dinarjev za prvo pomoč družinam preživelih, po vsej Primorski pa je v teku obširna akcija v pomoč staršem in ostalim svojcem žrtev eksplozije.

CECILIJANKA 72

S svojo petnajsto obletnico je goriška »Cecilijanka« napravlila letos nov, tudi zunanje viden pomemben korak: od začetnih, le na ožje področje omejenih nastopov pevskih zborov je »Cecilijanka« leto za letom privabila v svoj okvir vedno večje število zborov, tako da so bili organizatorji letos prisiljeni razdeliti nastope kar na dva dneva. Poleg zborov iz Gorice in bližnje okolice so se letošnje revije udeležili še zbori iz Devina, iz Ukeve v Kanalski dolini, iz Sovodenj, iz Beneške Slovenije in — kot zastopnik tržaških zborov — cerkveni zbor z Opčin pri Trstu. Vseh udeležencev je bilo tako 17, od katerih je osem nastopilo v soboto 18., devet pa v nedeljo 19. novembra.

Zelo hvalevredno je, da so pevovodje pri sestavi svojih sporedov dali prednost domačim skladateljem. S tem so primerno poudarili samostojno ustvarjalno moč slovenske manjšine, ki živi v okviru italijanske države. Prav tako so zborovodje dokazali občutljivost za usodo drugih zamejskih Slovencev s tem, da so v spored vključili številne koroške ljudske pesmi v priredbah koroških ustvarjalcev. Tako je bil že v sestavi sporeda poudarjen naš narodni ponos in samozavest.

Razumljivo, da niso mogli biti vsi zbori na enako visoki izvajalski ravni. Zbori iz manjših krajev nimajo, zaradi maloštevilnosti prebivalstva, nikakih možnosti uveljavljanja velikega zbora, še manj pa izvesti kakršno koli selekcijo pevcev.

Ce upoštevamo te objektivne razlike, potem moramo prav tem zborom priznati njihov velik pomen. Saj s svojim delom in nastopi dokazujejo, da je med našim narodom ljubezen do vsega lepega razširjena vsepovsod, tako v mestu kakor na vasi oddaljeni od velikih cest...

Se posebno razveseljevi so nastopi onih zborov, ki so zrasli in krepko kljubujejo razmeram v krajih, kjer se prisotnost slovenskega prebivalstva ignorira. To je predvsem zbor »Rječan« iz Beneške Slovenije, ki ga vodi Rino Markič in cerkveni zbor »Planinka« iz Ukeve v Kanalski dolini. Kljub težavam, s katerimi se morata boriti, sta pri nastopu pokazala lepo zliost in smiselno interpretacijo.

Odločno nadpovprečno podajanje pa je pokazal deklški zbor iz Gorice pod vodstvom Jožice Lasič. Svojo veliko zmogljivost je zbor izpričal posebno pri izvedbi Miollijeve »Mulier bibit vinum«.

Z veliko ljubeznijo do naše pesmi in smiselnim podajanjem so se izkazali tudi zbori Rupe-Peči pod vodstvom Zdravka Klanjščka, Nonet iz Sovodenj z Zdravkom Peteanom, zbor iz Stmavra z dirigentom

Mešanji pevski zbor »Planinka« iz Ukeve v Kanalski dolini, ki je pod vodstvom F. Sivca zelo uspešno nastopil na letošnji »Cecilijanki« v Katoliškem domu v Gorici

Ekumensko potovanje po Sovjetski zvezi

KATOLICANI V RUSIJI

Službeni zastopnik ruske turistične agencije »Inturist« pove turistom iz katoliških dežel, ki pridejo tjakaj na obisk, da so v SSSR (izvesto so baltske države) tri »aktivne« katoliške cerkve, in sicer v Moskvi, Leningradu in Odesi. Oni, ki so bili v Odesi, te cerkve niso mogli najti kljub popraševanju. Lepa katoliška cerkev v Kijevu je zaprta. Seveda so s tem mišljene samo cerkve rimskega obreda.

Vse cerkve katoličanov vzhodnega obreda (imenovani napačno unijati ali grkokatoličani) so z likvidacijo te cerkvene organizacije, ki je bila cvetoča, s številnimi duhovniškimi in redovniškimi poklici, z globokim duhovnim življenjem, bile izročene pravoslavnim z vso opremo. Zadnji,

Gabrijelom Devetakom, deklški zbor iz Devina s Hermanom Antoničem, deklški zbor iz Sovodenj z Marinko Lasič, cerkveni zbor iz Podgore z Emilom Valentincičem in cerkveni zbor iz Doberdoba s pevovodjo Lavrenčičem. Posebej je potrebno omeniti velik napredek, ki ga je dosegel cerkveni zbor iz Standreža pod vodstvom I. Bolčine. »Fantje izpod Grmade« so pa zbor, ki je že uspešno nastopal tudi izven svoje ožje domovine. Pri vsakem nastopu znova potrjuje, da ima v Ivo Kralju odličnega vodjo, ki bo znal svoje pevce voditi k vedno večjim uspehom. Mnogo obetajoč je tudi deklški zbor Marijine družbe iz Gorice, ki je pod vodstvom Lojzke Bratuž zelo nežno in muzikalno zapel svoji dve pesmi.

Sobotni večer je zaključil mešani zbor »Lojze Bratuž«, ki je svojo umetniško zrelost izpričal s čudovito Gallusovo »O mors, quam duras«. Zbor je danes homogeno in inteligentno pevsko telo, ki zna verno slediti interpretacijskim intencijam svojega muzikalno občutljivega dirigenta. To je še potrdil z izvedbo Tomčeve »Jutranje pesmi«. Pod vodstvom Stanka Jericija je dosegel že tako izvajalsko raven, da lahko kjerkoli častno zastopa slovensko pevsko kulturo.

Moški zbor »Mirko Filej«, ki ga vodi neutrudni pevovodja Zdravko Klanjšček je z izvedbo monumentalnega Očenaša hlapca Jerneja skladatelja Karla Pahorja tudi pred goriško javnostjo dokazal, da je v polni meri zaslužil priznanje — dragoceno plaketo — ki jo je nedavno dobil na tekmovanju v Mariboru. Nedeljske nastope in s tem tudi letošnjo revijo »Cecilijanka« je zaključil cerkveni zbor z Opčin pri Trstu. Pod vodstvom Stanka Maliča je z lepim in muzikalnim podajanjem dal dostojno krono pevskega nastopa.

Ob koncu bi rad še podčrtal važnost delovanja cerkvenih pevskih zborov, ki poleg stalnega petja pri cerkvenih obredih gojijo tudi narodno in umetno pesem. To je posebno važno v tistih krajih, kjer sploh ne obstaja posveten pevski zbor in je cerkveni zbor edini, kjer se goji tradicija naše lepe ljudske in umetne pesmi.

Ubaldo Vrabec

O pravici otroka do rojstva

V Rimu so imeli svoje 23. zasedanje italijanski katoliški juristi. Razpravljali so o pravici otroka do rojstva. Gre za važno zadevo, saj se tudi v Italiji pojavljajo glasovi, ki bi radi vpeljali v državno zakonodajo pravico do splava, kar bi pomenilo uzakonitev umora še nerojenega otroka.

Cankarjevo delo spet na Tržaškem

Ze nekaj let nismo na Tržaškem gledali na odru Cankarjeve drame, čeprav naši ljudje zelo želijo videti v gledališču domače delo. To soboto in nedeljo pa bodo ljubitelji slovenske igre lahko spet prišli na svoj račun. Slovenska prosveta je povabila »Prešernovo gledališče« iz Kranja, da bo predstavilo na treh odrih Cankarjevo delo »Za narodov blagor«.

V soboto 16. decembra bo predstava v Finžgarjevem domu na Opčinah ob 20.30. V nedeljo 17. decembra pa bo omenjeno gledališče nastopilo v Marijinem domu v ul. Risorta ob 16. uri, zvečer ob 20.30 pa v kino dvorani v Bazovici.

V začetku novembra je »Prešernovo gledališče« gostovalo z istim Cankarjevim delom v Gorici in v Doberdolu in povsod zelo velik uspeh.

Miklavževanja

Te dni je bil sv. Miklavž na Tržaškem zelo zaposlen, saj je obiskal veliko številno društvo in krožkov v mestu ter okolici. Naj naštejemo le nekaj krajev, kjer so bila miklavževanja: Devin, Nabrežina, Repentabor, Boršt, Ricmanje, Mačkolje, Barokovlje, Skedenj, Sv. Ivan, Rojan. V Trstu je bilo miklavževanje v prostorih Slovenskega dobredelnega društva in Slovenskega kulturnega kluba.

Občni zbor združenja staršev pri Sv. Ivanu

Iz predsedniškega poročila občnega zbora omenjenega društva je razvidno, da je Združenje v preteklem letu opravilo veliko in uspešno delo. Nadaljevalo je s tečajem za starše, z množično akcijo preprečitve vselitve italijanskega razreda na slovensko osnovno šolo in ob koncu leta postavilo v vežo lep spomenik pesniku Otonu Župančiču, po katerem se šola imenuje. Predsednik dr. Mljač je zaključil, da je vedno potrebna prisotnost Združenja,

ko gre za šolske zadeve; zato naj bi se Združenje povežalo z drugimi sorodnimi organizacijami ter terjalo od oblasti dokončno ureditev vseh problemov slovenske šole.

Po daljši razpravi so prisotni izvolili novi odbor, v katerem so: dr. Franc Mljač, učiteljica Hedvika Kandut, Niko Skamperle, dr. Jurko Slokar, Vilma Zoch, Anton Korsič, dr. Marijan Bajc, Milica Čok in sestra Marija.

Ljudje

Dr. Robert Hlavaty, znani openski kulturni delavec, je obhajal svoj 75. rojstni dan.

Alfonz Skabar (Branov), bivši repentaborski župan, je po kratki bolezni umrl. Avgust Černigoj, znani likovni umetnik, je razstavljal svoja dela v Zenevi na povabilo kulturnega krožka Evropskega centra za nuklearne raziskave.

Boris Svava, Tržačan in dirigent mariborske Opere, je bil izvoljen za njenega direktorja.

Slovenski kulturni klub

V Slovenskem kulturnem klubu, ki ima svoje prostore v ul. Donizetti 3 v Trstu, je v soboto 2. decembra nastopil ansambel »Kraški cvet«. S svojim igranjem in petjem je ustvaril res prijeten večer. Vidi se, da so člani ansambla glasbeno dobro izvežbani in da cenijo slovensko pesem.

Marijan Jevnikar je pa predvajal barvni film o svojem potovanju v München. Njegovi filmi, ki jih snema, so vedno bolj dovršeni. Dodal je še niz slik pod naslovom »Jeseni«, kjer je pričaral pred oči vso prelesto lepoto jesenskih barv, rdečega roja in umirajočih listov na drevju.

Na koncu je bil še film o Magdi in Franku, ki sta šla lepega sončnega dne raje v Miramar kot v šolo. Vse se je zanj romantično začelo, konec pa je bil kaj malo poetičen.

Akademija mladine je vse navdušila

Akademija goriške mladine na praznik Brezmadežne šole postaja tradicija, pa se je že tako uveljavila, da se ji obeta še krepak razvoj in velika bodočnost.

Letos je na njej nastopilo kar devet mladinskih pevskih zborov. Upravičeno lahko govorimo o mladinski »Cecilijanki«. Poleg tega pa je bilo na prireditvi še nekaj drugih točk, ki so tudi zelo ugajale. Nastop mladih je z uvodno besedo odprl pobudnik te vrste akademije dr. Kazimir Humar. Ob misli Marija in naša mladina je na kratko utemeljil pomen in namen take akademije kot je bila letošnja. Ileana Sirk je nato napovedovala posamezne točke, ki so si sledile v naglem ritmu.

Prvi je nastopil mladinski zbor iz Doberdoba pod vodstvom Marte Ferfolja, ki je zapel dve pesmi. Za njim je skavtski duet iz Standreža predvajal tudi dve pesmi, nakar je še zbor iz Standreža dodal tri pesmi. Vodila ga je Elvira Chiabai.

Ni manjkal deklški zbor Marijine družbe, ki ga vodi prof. Lojzka Bratuževa. Zapel je dve pesmi. Marinka Lasičeva je pripeljala mladinski zbor iz Sovodenj. Mladi pevci so razveselili polno zasedeno dvorano s tremi pesmimi. Vrsto zborov je prekinil baletni nastop katoliške diplomate v Moskvi, ki mašuje v kapeli francoskega poslanstva, seveda ne moremo smatrati kot nekega dušebrižnika, ker z ruskimi verniki sploh ne pride v stik. Ne more in ne sme jim nuditi nobene duhovne usluge.

Katoličani nimajo nobenega verskega tiska, ne knjig ne časopisov. Samo kaki stari molitveniki se še hranijo po družinah. Kakor za pravoslavne otroke, tako tudi za katoliške ni verouka. A k maši s pridigo tudi zelo težko pridejo.

V Rusiji ni resnične verske svobode. Cerkev živi v tiski. Le pozlačeni križi na ponošnih in bleščočih kupolah govore o krščanstvu in s tem o Kristusu. In slike po cerkvah-muzejih. A ti pozlačeni križi nad mesti ostanejo vez med ljudmi in niso le kazi pot k starinarom. Hrabrijo in tolažijo vse Kristusu zveste, da je pot vere, pot krščanstva, križev pot — a da prav ta Kristusov križ vodi v vstajenje in novo življenje.

Te pa s tem še ni bilo konec. Sledilo je še nagajevanje mladih športnikov, ki so zmagali v okviru letošnjega športnega tekmovanja »Memorial Mirko Filej«, ki je bil že enajsti po vrsti.

Pokale in odličja so izročili za SZ Olympia njen predsednik Marijan Visintin, podpredsednik dr. Martin Kraner, deželni svetovalec dr. Drago Stoka, predsednik Zveze slov. katol. prosvete dr. Kazimir Humar in za Katoliški glas njegov tehnični urednik Jože Jurak.

Prispevali pa so pokale in odličja sledeči: goriška občina, dežela Furlanija-Juljska krajina, Cassa di Risparmio iz Gorice, Ustanova za turizem in CONT iz Gorice, urarna Visintin in pa seveda samo društvo Olympia. Vodstvo društva se ob tej priložnosti vsem darovalcem nagrad iskreno zahvaljuje.

KONEC

Stavka šolnikov

V sredo 6. in v četrtek 7. decembra je bila po celi Italiji enotna stavka, ki so jo oklicali vsi šolski sindikati. S stavko so hoteli poudariti svoje zahteve po ureditvi položaja šolnikov in po čimprejnejši šolski reformi, ki naj premosti krizo, v kateri se nahaja italijanski šolski sistem.

Stavkali so tudi slovenski šolniki, katere tarejo še drugi bolj svojski problemi, zlasti ta, da slovensko šolstvo še ni enakovredno italijanskemu. Na vseh slovenskih šolah je stavkala večina profesorjev, zato v omenjenih dnevih ni bilo pouka. Nekaj dijakov višjih šol se je udeležilo protestnega pohoda po mestu skupaj z italijanskimi sovrstniki. Nosili so napise v slovenščini.

Pri vseh teh upravičenih zahtevah šolnikov pa trpi šolsko delo. Ze ob volitvah so dijaki izgubili brez potrebe kar šest dni pouka in tudi drugače je toliko prostih dni, da je Italija znana po tem, da ima najmanj šolskega pouka.

Razpis natečaja za izvirno delo

Revija »Mladika« razpisuje natečaj za izvirno še neobjavljeno črtico ali novelo poljudne vsebine z željo, da bi dela odražala življenje in običaje tukajšnjih ljudi in da bi kar najbolj odgovarjala zamisli te družinske revije. Vendar pa je treba pripomniti, da ti napotki niso obvezujoči. Avtorji so popolnoma prosti tako glede vsebine kot tudi obdelave in dolžine teksta. Na voljo so tri nagrade: I. nagrada 50.000 lir; II. nagrada 30.000 lir; III. nagrada 20.000 lir.

Rokopise je treba poslati v dveh tipkanih izvodih s priporočeno pošiljko na naslov: Mladika, ul. Donizetti 3/I., 34133 Trst do 31. januarja 1973. Rokopisi morajo biti opremljeni samo z geslom ali šifro. Točni podatki o avtorju in naslov pa naj bodo v posebnem spremnem pismu, opremljenem z istim geslom ali šifro. V primeru, da isti avtor sodeluje na natečaju z več deli, mora poslati vsako v posebni kuverti.

Ocenjevalno komisijo sestavljajo: univ. profesor in kritik Martin Jevnikar, glavni urednik revije prof. Jože Peterlin, pisatelj prof. Alojz Rebula, pesnik Albert Miklavc in pesnica Ljubka-Sorli Bratuževa. Mnenje komisije je dokončno.

Lid natečaja, ki je odprt vsem, ne glede na bivališče, bo razglašen februarja prihodnjega leta na javni prireditvi in po časopisu ter bo sponoroč z osebnim pismom nagrajenecem. Vsi teksti ostanejo v lasti Mladike. Nagrajena dela bodo objavljena v letniku 1973. Objavljena pa bodo lahko tudi druga dela, za katera bo komisija mnenja, da so primerna za objavo.

Mesečnik »Glas sv. Antona«

Patri minoriti, ki upravljajo romarsko cerkev sv. Antona v Padovi, izdajajo mesečnik »Messaggero di sant'Antonio« (Glas sv. Antona). List izhaja že 75 let. Tiskajo ga v izredno visoki nakladi 1.500.000 izvodov. Po nakladi je verjetno poleg revije »La Famiglia Cristiana« najbolj razširjen list v Italiji. Nedavno so bile v Padovi posebne slovesnosti za 75. obletnico izhajanja lista.

V Slomškovem domu v Bazovici bo razstavljal svoje slike

ROBERT DANEU

ki je na slikarskem tekmovanju mestnih redarjev v Firencah prejel drugo nagrado. Odprtje razstave bo v nedeljo 17. decembra ob 11.30. Urnik ob nedeljah in praznikih od 11.30 do 20. ure, med tednom od 18. do 20. ure.

SLOVENSKA TELEIZIJA

Sporod od 17. do 23. decembra 1972
Nedelja: 9.45 Po domače. 11.00 Otroška matineja. 11.55 Vsi vemo vse. 18.05 Kralj potepuhov - film.

Ponedeljek: 17.50 Večer finske TV.
Torek: 17.50 Tiktak. 18.25 Naši zbori: Collegium musicum. 19.30 Regionalna arhitektura. 20.35 Ali so še angelčki - film. 22.20 Likovni nokturm: Vladimir Makuc.
Sreda: 17.50 Prigode psa civila. 18.30 Po domače. 19.20 Kilimandžaro-Kenija. 20.35 Stendhal: Rdeče in črno. 21.20 Po sledih napredka.

Četrtek: 17.15 Vsi vemo vse. 18.30 Družina Jehu - film. 19.00 Sedem morij. 20.35 Četrtekovi razgledi. 21.25 Popje z ožganega grma. 22.15 Bozart: Čosi fan tutte.

Petek: 17.50 Polka je ukazana. 18.35 Drsanje. 18.45 Ekonomsko izrazoslovje. 19.10 Profesor Baltazar - risanka. 21.40 Most - jugoslovanski film.

Sobota: 16.30 Košarka Crvena zvezda: Olimpija. 18.15 Gospod Piper. 19.45 Filmska burleska. 20.30 Akordi Kosova. 22.00 Arsene Lapin.

—JK

Slovenska sv. maša pri kapucinih

V cerkvi oo. kapucinov v Gorici bo redna slovenska sv. maša prvič na božični dan 25. decembra ob 7. uri zvečer. Istočasno bo obnovljena ob 8. uri jutraj sv. maša pri Sv. Ivanu, kjer ima slovenska duhovnija v Gorici svoj sedež.

V zasluženem pokoj

Dne 30. novembra letos je odšel v pokoj tajnik na slovenskem učiteljsku »Simon Gregorčič« v Gorici g. Maks Komac. V pokoj je šel, ker je dosegel starostno dobo.

Z Maksom Komacem je odšel iz aktivnega dela na slovenskih šolah mož, ki je po zadnji vojni imel za razvoj našega šolstva večjo vlogo kot jo imajo navadno tajniki. Maks Komac je namreč stal naš šol na strani ob njenih začetkih, ko se je na novo rodila po fašističnem meddobju.

Začelo se je že leta 1944 in nato še bolj leta 1945, ko so se slovenske šole obnavljale tako v Gorici kot na deželi. Takrat je Maks Komac stal ob ravnatelju Hubertu Močniku in mu nesebično pomagal pri organiziranju slovenskega osnovnega šolstva v mestu in na deželi.

Hubert Močnik piše: »Dobil sem imenovanje za ravnatelja 13-razredni deški šoli šolski dom dne 15. oktobra 1945. Za tajnika mi je bil dodeljen g. Maks Komac« (Spomini str. 193). Pozneje se ga ponovno spominja, ko govori o šolskih prireditvah, ki jih je režiral in včasih tudi pri njih nastopil tajnik Maks Komac. Ko je Hubert Močnik moral jeseni 1948 pustiti mesto šolskega nadzornika slovenskih šol in odgovorno službo prepustiti F. Spazzapanu, pravi: »Da sem lahko vršil to delo, namreč nadzornika na slovenskih osnovnih šolah, moram biti hvaležen svojemu neumornemu tajniku Maksu Komacu, ki ni nikoli gledal na uro in je na vseh področjih uradovanja in šolskih prireditev vedno rade volje in požrtvovalno bil na uslugo. Brez njega bi gotovo ne mogel biti vsemu kos« (Ib. 217).

Ko je moral na drugo službeno mesto H. Močnik, je moral pač drugam tudi tajnik M. Komac. Službo je dobil kot tajnik na slovenskem učiteljsku in tu dolgo čakal na redno imenovanje za tajnika. Tudi na učiteljsku je rad pomagal in režiral igre za nastope ob koncu šolskega leta. Bil je torej na šoli ne samo tajnik, temveč tudi vnet pomočnik pri kulturnih nastopih naše mladine. Seveda se Maks Komac ni udeleževal v kulturi samo na šoli, temveč tudi izven šole v goriškem katoliškem prosvetnem društvu in zadnja leta posebej pri Goriški Mohorjevi družbi. Tako je Maks Komac pri vsestranskem delu učakal leta, da gre v pokoj. Toda prepričani smo, da to ne bo pokoj v brezdelju, ampak v nadaljnjem delu za slovensko kulturo in posebej še za Goriško Mohorjevo družbo.

Vsi prijatelji in znanci želimo g. Maksu Komacu veliko zadovoljnih let v zasluženem pokoji. Voščilom se pridružuje tudi »Katoliški glas«, ki šteje Maksa Komaca med svoje dolgoletne sodelavce.

Gledališka sezona v novem letu

V četrtek 11. januarja 1973 bo gostovalo mariborsko gledališče v Verdijevi dvorani.

V četrtek 8. februarja bo Slovensko tržaško gledališče prikazalo Ljudomrznika v Verdijevi dvorani.

Dne 29. marca 1973 bo isto gledališče gostovalo z Martinom Luthrom v Verdijevi dvorani.

Dne 27. aprila 1973 bo Slov. tržaško gledališče imelo premiero Tolmincev po Pregljevem romanu.

Dne 24. maja 1973 bo gostovanje Primorskega gledališča iz Nove Gorice v Verdijevi dvorani.

Upati je, da bo odslej potekala abonmajška sezona po programu.

Gabrje-Vrh

Gabrška župnija ima za farnega patrona vsem priljubljenega svetnika sv. Miklavža, zato ga župnijska skupnost vsako leto z veliko doživestjo obhaja. Tudi letos je bilo tako. K slovesni sv. maši pridejo tudi verniki z Vrha, ki imajo drugače vsako nedeljo in praznik svojo sv. mašo v lastni cerkvi. Zato pa jim v poletju za sv. Lovrenca Gaberci obisk vrnejo.

Domači g. župnik je letos povabil slavnostnega pridigarja dr. Kazimirja Humarja. Njegove misli so bile navzočim prav všeč. Naslonil jih ne na zgled sv. Miklavža, ki je v svojem življenju izkazal veliko

dobrot; tako naj bi tudi mi bili polni ljubezni: do svojih v domačem krogu, do starih, zapuščenih in v zavetiščih živečih in do tistih, ki so potrebni verske vzpodbude. Med mašo je zelo prijetno prepeval otroški zbor z Vrha, ki je pod vodstvom svojega dirigenta Janeza Pavletiča postal že kar ubrana celota.

Popoldne je bilo v župnijski cerkvi čiščenje Najsvetejšega. Uro molitve je vodil msgr. dr. Franc Močnik iz Gorice, čemu so ob asistenci gg. Eržena in Juraka sledile pete litanije Matere božje.

Verniki so bili s potekom praznovanja sv. Miklavža zelo zadovoljni. Zelijali si samo, da bi novi dušni pastir čimprej začel tudi bivati med njimi. Zaenkrat mora še namreč stanovati v Gorici, ker je treba župnišče obnoviti. Vsa stvar pa se zelo vleče; pravijo, da pred veliko nočjo še ne bo hiša nared. Odgovorni na škofiji bi prav naredili, če bi zadevo skušali potisniti z mrtve točke.

Lep uspeh so v četrtek 7. decembra doživeli mladi športniki z Vrha. V zvezi s praznovanjem 25-letnice ustanovitve športnega društva »Juventina« iz Standreža so se udeležili mladinske štafete 4x450 m in zmagali v postavi K. Devetak, A. Devetak, W. Devetak in Zarko Grilj.

Števerjan

Zelo lep uspeh so atleti S.Z. »Brda« dosegli na nočni štafeti v Standrežu, ki jo je organiziralo S.Z. »Juventina« ob praznovanju obletnice ustanovitve dne 7. decembra 1972. V zelo močni konkurenci so dosegli drugo mesto. Če povemo, da je zmaga ekipa Juventine, ki ni bila čisto slovenska, ker so tekmovali tudi italijanski atleti, z lahkoto ugotovimo, da je uspeh bil res lep. Tekmovali so: Robert Beretta, Klavdij Fattore, Rinaldo Dornik in Pavel Srebrnič, ki so kot nagrado prejeli medalje in pokal pokrajinske uprave.

Letošnji knjižni dar

Celjske Mohorjeve družbe

Za svojo 120-letnico obstoja je Mohorjeva družba v Celju izdala bogato knjižno zbirko v poprečni nakladi od 60 do 80 tisoč. Med knjigami omenjamo predvsem Jezusov evangelij in roman Alojza Rebule »Divji golob«. Roman bo pri bralcih vzbudil živahne odmeve, ker sega v naše domače razmere. Knjige se dobijo tudi na upravi našega lista.

ZA KMETOVALCE

Sobne rastline pozimi

Ko nastopi zima in večina rastlin odvrže listje, si toliko bolj želimo nekaj zelenja v stanovanjskih prostorih. Kdor je poskusil gojiti lončnice, je kmalu odkril, da nekatere vrste boljše zdržijo zimske razmere v sobi kot druge. Zato že ob nakupu dajmo prednost takim rastlinam, ki laže prenašajo pomanjkanje svetlobe in suh zrak, ki ga povzroča centralna kurjava. Velike in nenadne spremembe v temperaturi — zaradi odpiranja oken, vrat, bližine peči, radiatorjev itd. — pravtako škodujejo rastlinam. Najhujši udarec pa je preprih. Zato izberemo za naša stanovanja le takšne vrste lončnic, ki čim bolj prenesajo omenjene pogoje in istočasno skrbimo, da jim ustvarimo ustrezno okolje.

Najbolj važna za prezimovanje lončnic je temperatura. Pri 5-15°C dobro prezimijo bršljani, aralije, aspidistrije, fatsedera, cissus, praproti, fuksije, kaktusi, gorke, oleandri, primule, granatno jabolko, sedum, selaginella, vinca, kala in druge. V hladnem prostoru jih zalivamo prav malo ali nič. Zaradi odvečne vode pogosto gnijejo korenine, listje začne rumeneti in odpadati.

Spet druge sobne rastline zahtevajo pozimi temperaturo 16-20°C kot so npr. philodendron, monstera, scindapsus, ficus, caladium, pandanus, peperonia, afriška vijolica, sansevieria, tradescantia itd. Nekatere od teh je treba pogosteje zalivati ali orositi liste. Pazimo tudi, da dobijo čim več svetlobe vendar ne polnega sonca. Za to skupino so še posebno nevarni toplotni skoki in preprih. Rastline s pisanim listjem zahtevajo več svetlobe. Velikolistne rastline umivamo občasno z moko krpičo in pri tem lahko uporabljamo kemična sredstva, ki so namenjena le rastlinam. Gnojenje v zimskem času opustimo, ker lahko bolj škodi kot koristi.

Inž. Janko Košir

Goriška Mohorjeva družba

bo v kratkem razposlala med svoje bravce knjige za leto 1973, in sicer:

- 1) KOLEDAR za leto 1973
- 2) Joža Lovrenčič - Ivan Pregelj: VALENTIN STANIČ
- 3) Martha Albrand: DOLGA NOČ ČAKANJA
- 4) Ljubka Šorli: IZBRANE PESMI

Miklavževanje v Katol. domu

Sv. Miklavž je obiskal naše malčke v Katoliškem domu na predvečer svojega godu. Prihod so mu pripravili otroci iz Steverjana, ki so za to priložnost nastudirali tri odlomke iz operete »Miklavž prihaja«. Deklice so zapele in zarajale »Mi angelčki smo mali« in »Kodrčka«, dečki pa so prikazali prizor iz pekla, kjer se hudobci zbirajo okrog Luciferja. Vse tri prizore sta pripravili ga. Ada Černic in njena mlada pomočnica Alenka Černic. Otroci so prizorom sledili z veseljem in čakali, kdaj pride na oder njihov prijatelj sv. Miklavž.

Prišel je, kakor prihaja že precej let, v družbi z angelčki in hudički. Pozdravil je otroke, jim priporočil, naj bodo pridni in nato začel z razdeljevanjem darov. Kar lepo se je vživel v svojo vlogo pri izpraševanju otrok. Med obdarovanci so bili tudi trije vodi goriških skavtov, volčiči in obe skupini deklic Marijinega vrtca. Nekateri otroci so dobili zelo bogate darove, morda preveč bogate. Nekaj skromnosti ne škoduje tudi tam, kjer so otroci edinčki.

Širite »Katoliški glas«

Listnica uredništva in uprave

Prihodnji teden bo naš list v zvezi z božičnim praznikom izšel na 8 straneh. Izšel bo kot vedno ob četrtnih, tj. 21. decembra. Prosimo vse, ki želijo v božični številki objaviti kako voščilo ali božični oglas, da to store čimprej, najkasneje pa do ponedeljka 18. t.m. zvečer. Obenem prosimo naročnike, naj poravnajo svojo naročnino za leto 1972, tisti pa, ki so v zaostanku, pa tudi za nazaj.

★

Uprava sporoča, da so še na voljo plošče najlepših božičnih pesmi po znižani ceni. Te dni smo prejeli zelo zanimivo knjigo o škofu Frideriku Baragi, ki jo je v obliki povesti napisal Karel Mauser »Le eno je potrebno« ter mohorjeve iz Celovca in Celja. Ker je naklada teh knjig zelo omejena, pohitite z naročilom.

★

S »Ceciljanke 1972« so na upravi Katoliškega glasa na ogled fotografije vseh zborov, ki so letos nastopili. Kdor želi, jih lahko naroči v poljubnem številu.

OBVESTILA

Sestanek »Prijatelj Zavoda sv. Družine« v Gorici bo to nedeljo 17. decembra ob 11. uri v omenjenem zavodu, ul. don Bosco 66. Vabljeni vsi člani ožjega in širšega odbora. Prosimo za polnoštevilno udeležbo!

V župnijski dvorani v Doberdobi bo nastopilo v nedeljo 17. decembra ob 17. uri Primorsko dramsko gledališče iz Nove Gorice z Jurčič-Robovo igro »Deseti brat« v priredbi A. Inkreta in A. Stojana.

V Borštu bo v nedeljo 17. decembra v dvorani pri šolskih sestrah predavala in kazala barvne diapozitive s potovanja po Rusiji gđ. Ivanka Furlan. Pričetek ob 18. uri.

Zveza cerkvenih pevskih zborov v Trstu pripravlja koncert božičnih pesmi. Vaje bodo prihodnji teden: v ponedeljek 18. decembra ob 20.30 za moške in v četrtek 21. decembra ob 20.30 za ženske v ulici Donizetti 3.

Zveza neposrednih obdelovalcev v Trstu obvešča vse neposredne obdelovalce na Tržaškem, ki imajo svoj telefon, naj se čimprej javijo v njenih uradih v ul. Roma 20 in prinesejo zadnjo plačilnico (bolletta) telefonske družbe SIP. Uradi so odprti vsak delavnik od 8. do 12. ure.

Stalno SG v Trstu bo v torek 19. decembra nastopilo v Kulturnem domu v Trstu ob 15.30 s premiero otroške spevoigre v treh dejanjih »Janko in Metka«. Isto gledališče bo uprizorilo v petek 15. t.m. ob 15.30 istotam igro F. Benedetiča »Pravila igre«. Igra je za abonma red G.

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15. Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Sporod od 17. do 23. decembra 1972

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. Rossinijeva komorna glasba. 11.15 »Božič na divjem Zapadu«. Dramatizirana zgodba. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Nepozabne melodije. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 15.45 Popoldanski koncert. 17.30 »Marie Octobre«. Drama. 19.30 Kratka zgodovina ital. popevke. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slov. razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.15 Joža Lovrenčič: »Šolar iz Trente«. 19.30 Za najmlajše: pravljice. 20.35 J. Offenbach: »Hoffmannove pravljice«.

Sreda: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Koncerti v sodelovanju z deželnimi glasbenimi ustanovami. 19.10 Higiena in zdravje. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 20.55 Za vašo knjižno polico. 21.40 Romantične melodije.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 19.10 Furlanija in Julijska krajina: Dve stletji pozabljenih odnosov. 19.25 Za najmlajše: Pisani balončki. 20.35 »Dirka po Italiji«. Igra v dveh dejanjih.

Petek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Sodobni slov. skladatelji. 19.10 »Msgr. Jakob Ukmar«, pripravil Dušan Jakomin. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Vokalno instrumentalni koncert.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Pod farnim zvonom župne cerkve v Topolovem. 19.40 Revija zborovskega petja. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Upor v Podragi«. Radijska drama. 21.30 Vaše popevke. 22.30 Zabavna glasba.

Slikar Demetrij Cej razstavlja svoja dela od 9. do 17. decembra v svojem ateljeju ul. Giulia 5 v Trstu. Urnik ogleda razstave: ob delavnikih od 17. do 20. ure, ob nedeljah pa od 10. do 13. ure.

V prostorih Tržaške knjižarne razstavlja dalmatinski slikar in kipar Ciril Mehanović svoja olja na platnu in steklu. Razstava bo trajala do konca meseca.

Glasbena Matica - Trst bo priredila v petek 15. decembra ob 20.30 v Kulturnem domu v Trstu četrti abonmajski koncert. Na programu je klavirski recital Dubravke Tomšič-Srebotnjakove. Skladatelji: Scarlati, Beethoven, Chopin, Liszt.

Potujete v RIM - Italijo?

Ne pozabite obiskati slovenskih hotelov

Hotel BLED in Hotel DANIELA

00185 ROMA - tel. 777102 - 7579941
Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA - tel. 750587 - 771051
Via Luzzatti, 31

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost 85 sob, 150 ležišč. - Vse sobe s privatno kopalnico, telefonom, radiofilodifuzijo, klimatskimi napravami - Nova slovenska restavracija. Osebe pretežno slovensko. - Počutili se boste kot doma. Dobrodošli!

★

DAROVI

Za Zavod sv. Družine: N. N., Gorica, 10.000; N. N., Rupa, 15.000; Nela Cijan iz Rupe ob tretji obletnici smrti hčerke Silve 20.000; N. N., Sesljan, 10.000 lir.

Za Katoliški dom: N. N. 2.000; N. N. 1.000; N. N. 2.000; N. N. 2.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 5.000; U. Z. 3.000; N. N. 10.000; N. N. ob prazniku Brezmadežne 5.000; Mar. družba 10.000 lir.

Pina Busoni iz Firenc daruje v spomin svojih rajnih po 2.000 lir za Alojzjevišče in Zavod sv. Družine.

V spomin pok. Franca Slokar darujejo Černicevi z Vrha po 5.000 lir za Alojzjevišče in Zavod sv. Družine.

Za Marijin dom v Rojanu: v počastitev umrle mame Marije Kerševan hči Bruna 10.000; Marija Zagar v spomin Frančiške Može in v spomin Marije Bandelj po 1.000; Stefanija Ferluga v spomin Marije Bandelj 2.000; v počastitev Marije Bandelli družini Scignari in Prelazzi 6.000; Brezmadežni v zahvalo za srečno rojstvo nečaka daruje Pina P. 10.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: v spomin pok. Franceta Slokar družine Ferfolja, Pečenko in Saksida 15.000 lir.

Za dobrodelni odsek Marijine družbe v Rojanu: v spomin pok. Marije Bandelj Antonija Okretič in Lidija Volpi vsaka po 1.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Pina Ukmar 5.000 v spomin svojih dragih pokojnih in 3.000 lir v spomin pok. Marije Bandelj.

Za slovenske misijonarje: Regina Markon v spomin pok. Frančiške Može in pok. Karla Pironi 5.000 lir.

Za misijone: ob 26. obletnici smrti hčerke Marije Ostrouška daruje mama Marija iz Saleza 10.000 lir za lačne po svetu in v spomin pok. Emila Ostrouška 10.000 lir za misijonarja Stanta.

Stalno SG v Trstu - SPZ v Gorici in ZSKP v Gorici v sodelovanju z Ustanovo EMAC iz Gorice javljajo, da bo v sredo 20. decembra ob 20.30 nastopilo v gledališču »G. Verdi« v Gorici Stalno SG iz Trsta z delom F. Benedetiča

PRAVILA IGRE

Drama upanja ali kakor se to vzame (Slovenska novost)

Igra je za abonma red A, B, C.

V četrtek 21. decembra ob 10. in 16. uri pa bo isto gledališče uprizorilo v Katoliškem domu otroško spevoigro v treh dejanjih

Saša Škufca

JANKO IN METKA

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 8% davek za registrski urad.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

†

Dne 2. decembra je preminul naš dragi mož, oče in tast

Celestin Komic

Iskrečna zahvala vsem, ki so počastili njegov spomin.

Zalujoča žena, hčere in zet

Števerjan. 9. decembra 1972